Maandag, 17 Maart 1941 — DAGBLAD — 58ste Jaargang, No. 3250

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
f. 1.50 per maand [Aruba fl. 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers fl. 0.10.

Redactie: Tel. 1858. Administratie: Tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Vertegenwoordigers voor de Verenigde Staten van Amerika:
M. D. BROMBERG & Associates Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.

Engelsen in Turkije.

Door bezetting Tanger Spaanse contrôle in Straat van Gibraltar zeer versterkt.

Voetbalwedstrijd Aruba-Curaçao: 2-5.

DE ENGELSEN IN TURKIJE.

Uit Istanbul komt het bericht, dat e Engelsen ter ondersteuning van de urken Turkije zijn binnengetrokken. e officiële kringen te Washington den echter mede dat zij tot dusver hieran niets gehoord hebben. Ook Lonense officiële kringen zeiden, dat hieran niets bekend was (Washington—Londen, A.P. 17.3).

TANGER THANS GEHEEL SPAANS.

De Spaanse Regering vernietigde thans het laatste spoor van internaionalisme in de Tangerzône door de afzetting te bevelen van den Marokkaansen Mandoub, den inheemsen Regeerder in naam en vertegenwoordiger van den Sultan van Rabat. Ter vervanging stelde de Regering in de plaats een inheemse overheid onder Caid Sidei Larni Temsamani ,overeenkomstig het regiem in Spaans Marokko. De nieuwe inheemse Regeerder zal morgen als zodanig geïnstalleerd worden. Volgens internationale regeling was de Caid te Tanger de helper van den Mandoub. Het paleis der Mandoub, dat tot 1914 Duits consulaat was, werd wederom aan de Duitsers teruggegeven, teneinde er het consulaat in onder te brengen. Morgen zal de Duitse vlag boven het gebouw wapperen voor de eerste maal sedert de wereldoorlog uitbrak (Tanger, A.P. 16.3).

— Tanger ligt op de Noordkust van Marokko voor de ingang van de straat van Gibraltar. Er wonen ongeveer 60.000 mensen, waaronder ook een betrekkelijk groot aantal Nederlanders. De stad behoort aan niemand, doch wordt internationaal bestuurd, daar de Sultan van Marokko het bestuur heeft toevertrouwd aan Frankrijk, Engeland, Spanje en Italië, vertegenwoordigd door hun consuls. Van andere landen hebben ook de consuls speciale bevoegdheden. Deze worden bijgestaan door een Wetgevende Vergadering van 18 Europeanen, 6 Moren en 3 Joden.

BRITSE PERSCOMMENTAREN.

De Britse kranten spreken alle hun biezondere waardering uit over de rede van president Roosevelt. De „News Chronicle" schrijft, dat in de technische zin van het woord de Verenigde Staten nog niet in oorlog zijn met Duitsland, maar in werkelijkheid is er echter geen verschil. Hitler heeft niet gerekend met de grote staatsmanswijsheid van president Roosevelt en met de eenheid en macht van het volk der Verenigde Staten. Hitler heeft onderschat, zowel Roosevelt als de Amerikaanse natie zelf (Londen, A.P. 17.3).

AUSTRALIË LUISTERT.

De radio-rede van president Roosevelt werd in Australië met grote aandacht gevolgd en werd beschouwd als het belangrijkste nieuws van de gehele wereld. De „Sydney Herald" verklaarde, dat de president nimmer gesproken heeft met zoveel gezag. De president kon zich niet duidelijker uitdrukken over zijn gedachte ten opzichte van de dictators. Het Britse imperium volgde met aandacht deze magistrale rede. Sydney, A.P. 17.3).

BELANGSTELLING VOOR ROOSEVELTS SPEECH.

De Columbia Broadcasting System deelde mede, dat de omroeper van Caïro zeide, dat ieder, dien hij ontmoettte, scheen te zijn opgebleven tot vier uur in de ochtend, teneinde Roosevelts speech te kunnen horen.

Hij voegde eraan toe, dat de toespraak zulk een vloed van commentaren en toelichtende artikelen in de pers had veroorzaakt, dat een ieder op het ogenblik er vol van is en spreekt over de grote democratische mogendheid aan de andere zijde van de wereld (New York, A.P. 16.3).

DUITS COMMUNIQUÉ.

Het communique, dat te Berlijn werd uitgegeven, deelde mede, dat de luchtmacht verschillende belangrijke militaire objecten in Zuid Engeland gedurende de afgelopen nacht aanviel. De haven en dok-faciliteiten te Bristol en Avonmouth werden effectief gebombardeerd. Ook de havenwerken te Portsmouth ontvingen treffers van zwaar kaliber. Gedurende de dag brachten Duitse verkenningsvliegtuigen twee gewapende, vijandelijke koopvaardijschepen tot zinken met een totale geregistreerde tonnenmaat van 4000, op een afstand van 350 kilometer ten westen van Ierland .

Een vijandelijk jachtvliegtuig van het type Hurricane werd neergeschoten bij een aanval van Duitse jagers op Malta. De vijand maakte in de nacht noch bij dag vluchten boven Duitsland of de bezette gebieden. (Berlijn. A.P. 17.3).

NOG EEN DUITS COMMENTAAR OP ROOSEVELTS SPEECH.

In een commentaar, dat door het Duitse blad „Diplomatische Korrespondenz" werd geleverd op de speech van Roosevelt, werd gezegd, dat het Roosevelts bedoeling is, dat de Verenigde Staten, na de Monroe-principes verzaakt te hebben, thans de taak hebben om toezicht te houden op de gehele wereld.

De President duidt zijn land thans aan als „het arsenaal van de democratie", waarmede hij klaarblijkelijk bedoelt de gehele wereld te dirigeren. (Berlijn. A.P. 17.3).

DUITSE PERSCOMMENTAREN OP ROOSEVELTS REDE.

De „Deutsche Diplomatische Politische Korrespondentz" schrijft naar aanleiding van Roosevelts rede, dat de president zelf ook probeert een nieuwe wereldorde te stichten. De inmenging van de Verenigde Staten in Europa vindt zijn wedergade niet en is zeer gevaarlijk. Duitsland zal niet aarzelen, zo nodig, deze interventie met de scherpste tegenmaatregelen te beantwoorden. Het blad, dat dit schrijft, is het officieuze persorgaan van de Duitse regering (Berlijn, A.P. 17.3).

ARRESTATIE TE BUDAPEST.

De politie arresteerde twee Hongaarse werklieden, waarvan men gelooft, dat zij leden zijn der **„Pijl-kruis Partij"**, welke partij verantwoordelijk wordt gehouden voor het plaatsen van handgranaten voor het Stadhuis op 11 Maart, hetgeen leidde tot de dood van drie schooljongens. De handgranaten werden gevonden gedurende huiszoekingen bij de arbeiders.

Men dacht oorspronkelijk, dat het tijdbommen waren. (Budapest. A.P. 17.3).

EX-KANSELIER SCHUSCHNIGG VERHUIST.

Uit Wenen wordt gemeld, dat Kurt von Schuschnigg, de vroegere Kanselier van het onafhankelijke Oostenrijk, die een gevangene is geweest van de nazies sinds Maart 1938, naar Beieren is overgebracht. (Berlijn. A.P. 17.3).

LIJNSCHIP BREMEN IN BRAND.

Het D.N.B.-nieuwsagentschap maakte officiëel bekend, dat aan boord van het stoomschip Bremen der Norddeutscher Lloyd op 16 Maart een brand uitbrak door onbekende oorzaak. Het blussingswerk voor het doven van de brand is nog steeds aan de gang. (Berlijn. A.P. 17.3).

Bij het commentariëren van het bericht van de DNB uit Berlijn, waarbij werd medegedeeld, dat er gisteren een brand uitbrak aan boord van het Duitse lijnschip Bremen, zeide de Britse radio, dat men zich wel zal herinneren, dat de Raf in de nacht van Donderdag jl. een biezonder hevige aanval deed op de Duitse dokken en scheepswerven te Hamburg. Volgens een bekendmaking van de DNB is de brand heden nog aan de gang (Now York. A. P. 17.3).

BRISTOL GEBOMBARDEERD.

De ministeries van Luchtvaart en Nationale Veiligheid te Londen meldden, dat de Nazies de stad Bristol in de afgelopen nacht gebombardeerd hebben. Vele uren duurde de aanval en belangrijke schade werd aangericht zowel door zeer explosieve bommen en als door brandbommen. Alle branden waren in de vroege ochtend echter geblust. Een aantal mensen werd gedood en gewond.

Op andere districten werden ook enige bommen afgeworpen. doch in geringe mate en met weinig succes (Londen, A.P. 17.3).

„TWEE SLAGKRUISERS GETORPEDEERD", ZEGGEN DE NAZIES.

De Duitsers beweren, dat zij twee Britse slagkruisers van vliegmachines uit getorpedeerd hebben. Het afweer vuur der kruisers was buitengewoon hevig. De schepen waren in een zeer zware rook gehuld gedurende lange tijd.

Bristol werd aangevallen en verschillende branden ontstonden. Twee koopvaardijschepen werden zwaar door bommen getroffen. (Berlijn, A.P. 17.3).

„Ik heb het je al vaker gezegd, en ik zeg het je nogmaals: die Britten hongeren Europa uit." (Punch)

Het nieuws van vandaag.

In Caïro bleven de mensen de ganse nacht op, zo wist de C.B.S. te vertellen blijkens een telegram op deze voorpagina. Het betrof de rede, die President Roosevelt gehouden heeft, en waarvan de Britten de staatsmanswijsheid roemden, waarvan de Australiërs zeiden, dat Franklin Delano Roosevelt nog nimmer met zoveel gezag had gesproken, waarvan de Duitsers wisten te beweren, dat het Roosevelts ambitie zou zijn om nu ook een soort „nieuwe orde" te gaan stichten, en die het Italiaanse nieuwsagentschap Stefani langer uitploos dan ooit door dit bureau met een rede gedaan werd: negen punten kwamen naar voren, welke, dat leest u op blz. 4.

Inmiddels komen nog steeds berichten door, dat de steunverleningswet ook in de Verenigde Staten het onderwerp van discussies blijft uitmaken. Senator Wheeler, Wendell Willkie hadden het over de toepassing van deze wet.

De Engelsen zijn Turkije binnengegaan (blz. 1).

Schuschnigg werd naar een plaats in Beieren overgebracht (blz. 1).

Tanger is nu helemaal Spaans geworden (blz. 1).

Bristol werd hevig gebombardeerd (blz.), en de Raf kon weinig uitvoeren als repressaille vanwege het slechte weer. Dus dan deerd (blz. 1), en de Raf kon weiten, als het beter wordt.

Uit Budapest komt een bericht, waaruit blijkt, dat er daar een pijlkruis-partij is. Het is gek ,maar al die bewegingen zwermen toch steeds om het kruis heen. Al willen ze allen van het simpele kruis van twee houten, door toevoegingen en krullen weer wat anders maken.

De relaties tussen de Nazie-troepen aan de Helleense grenzen en de Grieken zelf worden steeds slechter.

Op Curaçao werden Zaterdag en Zondag jl. twee belangrijke voetbalwedstrijden gespeeld. Het verslag van de wedstrijd R.C.A. — Jong Holland is te vinden op blz. 2, evenals het verslag van de wedstrijd S.U.B.T. — Hollandia.

Op Aruba werd de eerste tentoonstelling van luchtbescherming gesloten; zij werd een groot succes.

De Nederlandse Quisling:

DUSSELDORF WAS HET HOOFDKWARTIER DER NEDERLANDSE NAZIES.

Opnieuw: „Vijfde colonne".

Schaamteloos verraad van het minste soort.

Bij den uitgever Hutchinson is onder de titel „The Quislings, Hitler's Trojan Horses", een boekje verschenen van Walter Tschuppik, den Tsjechischen publicist en journalist, die in 1933 acht maanden in Duitse gevangenschap doorgebracht heeft. Het bevat een reeks artikelen over de Europese Quislings, en wel achtereenvolgens die van Oostenrijk, Boheme, Slowakije, Joegoslavië, Denemarken, Noorwegen, **Nederland,** België, Zwitserland, Hongarije, Zweden en Roemenië. Eén land ontbreekt — namelijk Frankrijk, dat in de geschiedenis van de Vijfde Colonne een geheel afzonderlijke en misschien wel de voornaamste plaats inneemt. Heeft de schrijver ertegen opgezien de gecompliceerde geschiedenis van het verraad van Franrijks Quislings in een zo kort bestek samen te vatten? Dit zou zeker te verontschuldigen zijn.

Of heeft hij zich niet gewaagd aan de Bonnets en Lavals, omdat de betrouwbare gegevens nog te schaars zijn? In dit geval mag het negeren der Franse Quislings beschouwd worden als een bewijs van gewetensvolle arbeid, dat pleit voor de hoedanigheid van datgene, waarover hij wel geschreven heeft.

* * *

Tschuppik heeft het werk niet alleen volbracht. Hij heeft samengewerkt met andere schrijvers en journalisten van naam, die in een of meer der behandelde landen ervaring opgedaan hebben. Hijzelf noemt in een inleidende aantekening Paul Frischauer, den romanschrijver en geschiedkundige, in Engeland welbekend door zijn medewerking aan de Engelse pers, en Eugène Lennhoff, die als een der grootste kenners geldt van de politieke techniek, welke het Hitlerisme toegepast heeft voor de onderwerping van zoveel landen en volken.

De ervaring, opgedaan met hetgeen journalisten van naam onthuld hebben omtrent de werking der „vijfde colonne" in verschillende landen, heeft ons geleerd niet alle persoonlijke en feitelijke biezonderheden voetstoots te aanvaarden. Hiermede willen wij niet zeggen, dat zij een neiging hebben een overdreven voorstelling te geven aan de dingen, maar wel, dat zij soms lacunes aanvullen met datgene, wat hun waarschijnlijk voorkomt, maar veeleer op geruchten dan op vaststaande feiten berust.

Of dit ook het geval is met Tschuppiks schetsen-verzameling, kunnen wij niet beoordelen: in haar kortheid en zakelijkheid behoren zij zeker tot het beste van het vele, dat wij op dit gebied gelezen hebben. Wat het hoofdstuk betreffende „Mussert, de man, die Nederland verried", aangaat, komt het ons voor, dat de schrijver onbekend is met enige belangrijke factoren, welke de aanvankelijke snelle opkomst der N.S.B. verklaren. Verder onderschat hij de numerieke kracht der beweging enigszins door deze af te meten naar het percentage der stemmen, dat bij verkiezingen op haar candidaten uitgebracht werd, terwijl hij niet schijnt te weten, dat personen beneden de 25 jaar in Nederland geen stemrecht hadden, en dat een beweging, die bij voorkeur haar aanhangers onder de jongeren recruteerde, aanmerkelijk sterker was dan men uit de stembus-resultaten zou opmaken. De politieke betekenis hiervan kon gering zijn, **maar voor het werk der vijfde colonne wordt geen stemrecht vereist.**

De beweging van Mussert is momenteel van alle partijen, die met het Nazisme heulden, verreweg de kleinste. Zij steunde uiteraard ook op de jeugd, die heethoofdig van nature een avontuur zochten en misleid werden door holle leuzen, waarvan zij zelfs het vergift niet vermoedden.

Dit punt is van enig belang, omdat van bevoegde Nederlandse zijde vernomen is, dat vooral in Den Haag de Nederlandse Vijfde Colonne een zeer belangrijke rol gespeeld heeft. Verder bestonden de Nazie-sympathieën uiteraard slechts bij bepaalde groepen.

Wat hij schrijft omtrent Mussert, Rost van Tonningen en enkele andere leiders, is voor vreemdelingen belangwekkender dan voor ons, daar wij met de meeste biezonderheden bekend zijn. Dat zijn korte karakterisering van Mussert geheel juist is, geloven wij niet. Hij zegt, dat er twee types van „kleine Hitlers" zijn. De ene is de slanke, lenige figuur, wiens S.S.-uniform hem past als een handschoen. Aan zijn lange schedel en fanatieke gelaatstrekken herkent men hem onmiddellijk als een Nazie. De andere is een forse, blozende man met vierkante schedel en onderkin, die gewoonlijk zijn eigenlijke mening achter een glimlach verbergt. Zijn uiterlijk voorkomen misleidt velen. Dit type Nazie-leider wordt vaak beschouwd als „in de grond goedaardig"; ook is men geneigd in hem iemand te zien met gematigde denkbeelden, ook indien zijn daden op het tegendeel wijzen.

Een grof gelaat.

Tot dit type, het **„Goering-type" behoort, volgens den schrijver, Anton Mussert. Van diens uiterlijk schrijft hij, dat hij een grof, slecht geproportioneerd gelaat heeft. Zijn neus is kort en breed, en als hij spreekt, dan laat zijn volle mond te veel tanden zien. Zijn oren zijn groot en lelijk, en zijn haar is kort-geknipt op militaire manier.**

In de meeste opzichten noemt de schrijver Mussert een voorzichtig partijleider, die er bij voorbeeld zorg voor droeg geen steun te verlenen aan enige propaganda voor vereniging van Nederland met Duitsland.

Van Rost van Tonningen geeft hij een zeer geslaagde schets; verder schenkt hij enige aandacht aan de buiten Nederland volkomen onbekende figuur van Emil Verviers en Baron van Rappard.

Niet Utrecht, maar Dusseldorf noemt hij als het hoofdkwartier der Nederlandse nazies.

„De eigenlijke zetel der samenzwering was het grote, zes verdiepingen hoge kantoorgebouw, Gartenstrasse, No. 4 Dusseldorf, vlak bij het station. Hier werden de plannen tot verovering van Nederland, van binnen uit, voorbereid, en van hier gingen de orders uit. Niet minder dan veertig beambten en tal van S.S.- en S.A.-mannen waren hier dag en nacht aan het werk. **Een hele verdieping werd gebruikt als opslagplaats van Nederlandse uniformen.** Dezen waren gerangschikt naar maat, rang en categorie. Er waren uniformen van officieren en manschappen van het Nederlandse leger en van de politie, uniformen voor postboden, banklopers en besteljongens. (Hadden onze Nederlandse banklopers wel uniformen, en kenden wij wel geuniformde „messenger boys", zoals de Engelsen?). Maar men vond er ook de veld-uniform van het Britse expeditieleger, van de Britse marine en van de Britse luchtmacht. Opgemerkt moet worden, dat Gartenstrasse, No. 4 niet de enige opslagplaats van uniformen was, welke Mussert in Duitsland bezat. In het stadhuis van een klein Westfaals stadje waren kort voor de invasie niet minder dan 2000 uniformen opgeslagen.'

Verder wordt onthuld:

„Als Mussert naar Dusseldorf ging, bevond zich daar toevallig steeds een groot aantal andere Nederlandse „toeristen". Gouwleiders, vertrouwensmannen, saboteurs en spionnen, vooral uit de zuidelijke provincies van Nederland, kwamen daar om instructies in ontvangst te nemen en leergangen bij te wonen in alle onderdelen van de techniek der vijfde colonne, maar in het biezonder om te leren samenwerken met parachutisten, die op de „tag" bij wijze van verrassing uit de hemel zouden neerdalen. De Duitse officieren, die met deze speciale branche der invasie belast waren, onderwezen bekende Nederlandse verraders in het seinen geven, spionnage, smokkelen en in de meest subtiele methodes van sabotage. De aldus opgeleide mannen waren diegenen, die maandenlang Duitse vliegmachines door middel van Very-lichten de weg wezen van de bossen bij Oldenzaal uit. De Nederlandse autoriteiten deden alles om de agenten te ontdekken, maar vruchteloos. Was huiszoeking gedaan in het „Bruine Huis" (te Utrecht), dan is het hoogst onwaarschijnlijk, dat

men iets van wat te Dusseldorf uitgespookt werd, op het spoor gekomen was.

Mussert was te slim om zich in Nederland op zodanige wijze in opspraak te brengen, dat men hem binnen de perken der wet als een verrader had kunnen brandmerken. Hij beperkte zich tot politieke activiteit in het openbaar. Maar zelfs dit was op zichzelf schaamteloos verraad van de minste soort."

Schaarse gegevens.

De juistheid van dit alles, en van nog veel meer, dat in het hoofdstuk betreffende Mussert en de N.S.B. geschreven wordt, kunnen wij niet beoordelen. Van Nederlandse zijde zijn de gegevens omtrent het verraad, gepleegd door N.S.B.'ers, uiterst schaars. Ook in het boek van Minister van Kleffens wordt hieromtrent slechts terloops een opmerking gemaakt, terwijl de nadruk gelegd wordt op de wandaden der in ons land gevestigde Duitsers. De schrijver van het hier besproken artikel daarentegen hecht, evenals de meeste vreemdelingen, die dit onderwerp behandeld hebben, niet minder betekenis aan de activiteit der Nederlandse vijfde colonne dan aan die der Duitse verraders.

Er zijn ongetwijfeld goede redenen, waarom de Nederlandse overheden op het ogenblik, nu zij geen feitelijk gezag in Nederland zelf kunnen uitoefenen, niet te diep op deze zaak ingaan. Ook haar gegevens moeten uit de aard der zaak nog onvolledig zijn, en zeker moet zij vermijden de indruk te verwekken, dat Nederland feitelijk door Nederlanders verraden was. De treurige waarheid is nu eenmaal, dat, wanneer ook maar een half procent van de bevolking met den vijand heulde, deze uiterst geringe minderheid zoveel kwaad kon stichten, dat men de indruk kreeg, dat er in Mei nauwelijks meer een loyaal Nederlander bestond. In werkelijkheid gaf ons volk prachtige blijken van loyaliteit en vaderlandsliefde.

Het klinkt weinig aannemelijk; het brengt bovendien de indruk te weeg, dat Duitsers in ons land doen konden, wat zij wilden en dat wij zelfs in Den Haag niet baas waren in eigen huis. De waarheid daarentegen is waarschijnlijk, dat de N.S.B., ofschoon onbeduidend als politieke partij, in tijd van nood als Vijfde Colonne zeer veel onheil stichten kon. Voor zulke landgenoten kunnen wij ons schamen, maar dit maakt ons niet minder trots op de prachtige houding van de overgrote meerderheid van ons volk. En het zou misschien gewenst zijn, indien wij niet alles, wat omtrent deze schurken te zeggen valt, overlaten aan vreemdelingen, die het voortreffelijk menen, maar van wie men mogelijk verwachten kan, dat zij de zaken bezien van zuiver-Nederlands standpunt.

CURACAO.

BOTICA'S.

Deze week hebben de volgende Botica's de Zondag- en nachtdienst.
Otrabanda: Botica del Pueblo.
Punda: Botica Juliana.

CHEQUEKOERSEN.

De „Hollandse Bank-Unie" deelde ons hedenochtend de volgende koersen mede:

	Inkoop.	Verkoop.
Batavia	99.50	100.50
Paramaribo	99.50	100.10
New York	1.8850	1.9050
Londen	7.55	7.65
Zürich	45.60	46.50
Caracas	46.50	48.50

HOOFD VAN 540 JONGENS JUBILEERT.

Frater Maria Johannes de Deo trad 25 jaar geleden in het klooster.

Overmorgen is het feest, want op 19 Maart zal Frater Maria Johannes de Deo, hoofd van de St. Vincentiusschool, zijn zilveren Kloosterjubileum vieren.

Frater Maria Johannes werd te Tilburg geboren en trad op 17-jarige leeftijd in de Congregatie der Fraters van O.L. Vrouw, Moeder van Barmhartigheid op 19 Maart 1916. Op 15 Augustus 1920 legde hij de eeuwige kloostergeloften af. Nadat hij de onderwijzersacte had behaald, was hij werkzaam aan de fratersscholen te Tilburg, Deurne en Zwolle tot zijn Oversten hem in 1924 benoemden voor de Missie van Curaçao, waar hij op 18 October aankwam.

Van December 1925 tot December 1933 was frater Maria Johannes verbonden aan de St. Dominicusschool op Aruba, waar hij ook al die jaren de leider was van de harmonie „St. Michaël", toen het enige muziekcorps op dat eiland.

Van Januari 1934 tot Juni 1937 was hij op Pietermaai werkzaam aan het St. Albertuscollege en de St. Jozefschool.

In Juni 1937 benoemde het Hoofdbestuur der Congregatie hem tot Hoofd van de St. Vincentiusschool, één der grootste scholen van het Gebiedsdeel. In Januari jl. telde de school 540 leerlingen.

Op 19 Maart zal in de Parochiekerk van de H. Familie de Heilige Eucharistie plechtig tot intentie van den jubilaris worden gevierd en in de voormiddag zullen de leerlingen van de school hun hoofdonderwijzer huldigen.

Op die dag is er van 16 tot 17 uur gelegenheid om Frater Maria Johannes te complimenteren, in het St. Thomascollege.

DE SANTA-BOTEN.

Naar wij van de N.V. S. E. L. Maduro & Sons, agenten van de Grace Line vernemen, zal zoals ieder jaar gebruikelijk gedurende de maand Mei één afvaart van de „Santa"-schepen komen te vervallen in verband met het jaarlijkse dokken te New York.

Zo zal het s.s. „Santa Rosa", hetwelk volgens Caribbean vaarplan No. 17 van Januari 1941, op 2 Mei 1941 van New York zou vertrekken, eerst op 9 Mei uit New York de reis aanvangen naar Bermuda en Curaçao en verdere gebruikelijke aanloophavens.

De „Santa Paula", die op 30 April van Curaçao vertrekt naar New York en aldaar op 8 Mei aankomt, zal eveneens een week overblijven voor de jaarlijkse expertise, om vervolgens op 16 Mei te vertrekken, waarna de dienst wederom normaal zal blijven lopen en de „Santa"-boten geregeld op Woensdag onze haven zullen aandoen.

Uit het vorenstaande blijkt, dat er slechts op Woensdag, 7 Mei, geen „Santa"-boot uit New York zal arriveren. Het ligt echter in de bedoeling van de Maatschappij om een vrachtschip de plaats van de „Santa Rosa" te laten innemen, om zodoende de voor Curaçao, Aruba en verdere havens bestemde lading zonder onderbreking van New York te kunnen vervoeren.

CUROM-NIEUWS.

Programma Di.: 8.35 Nieuwsbulletin.
12.15 Nieuwsbulletin, gevolgd door lunchmuziek.
19.15 Nederlands Nieuws.
19.30 — 21.30 Programma verzorgd door het Curaçaos Genootschap der Wetenschappen.
Onderwerp: Onze Bondgenoten de Schotten.
Spreker: de heer J. A. Th. de Boer, leraar M.O. Engels.
20.30 Nieuwsbulletin.
21.30 Wilhelmus, sluiting.

De luisteraars willen hun toestel wel zo zacht afstellen, dat ook hun buren of huisgenoten van hun radio kunnen genieten, kunnen praten en eventueel rusten.

OVERSTE G.J. SAS BEDANKTE.

De Vertegenwoordiger van de N.V. Philips Gloeilampen Fabrieken, alhier, ontving deze dagen een dankbrief van Overste G.J. Sas, die in Canada Nederlandse troepen aan het trainen is. Deze dankbrief betrof een grote gist van $ 1000,—, die de Philipsbedrijven (sedert de oorlog zetelhoudend op Curaçao) aan Overste Sas hebben gezonden ten behoeve van de Nederlandse troepen in Canada.

De overste schreef deze geste buitengewoon te appreciëren.

Nog slechts enkele dagen geleden (Vrijdag 14 Maart, blz. 3) vermeldden wij een ton door hetzelfde bedrijf naar den G.G. van N.O. Indië gezonden voor de training van aviateurs. Het Philipsbedrijf houdt hier zijn nationale standing hoog.

R.C.A. (ARUBA) — JONG HOLLAND (CURAÇAO) 2—5.

Om ongeveer 16.30 uur fluit scheidsrechter Jesurun beginnen. Jong Holland heeft vandaag haar costuum veranderd en speelt geheel in het blauw, terwijl R.C.A. de rood-wit-blauwe trui aanheeft. Het publiek was talrijk.

Jong Holland begint met de wind mee en trapt uit. Reeds bij het begin belooft de wedstrijd mooi te zullen worden en beide partijen schijnen het er op te zetten om het eerste doelpunt te scoren. Dit geluk al spoedig aan Jong Holland bij een voorzet, waarbij de linksbuiten inloopt en de bal schitterend inkopt.

Aruba laat het niet op zich zitten en jawel, even later stormen zij reeds op het doel van Jong Holland af. Chirino geeft een mooie pass en Becker plaatst met een tamme schuiver de bal in het Jong Holland-doel, zodat Koenen het nakijken krijgt.

Alsof de Arubanen het nog niet genoeg vinden, bestormen zij het doel van Jong Holland en keeper Koenen krijgt enkele moeilijke schoten te verwerken.

Chirino, de kleine snelle Arubaanse linksbinnen, is een doorlopend gevaar voor het Curaçaose doel en bezorgt Alex Sentiago en de zijnen veel hoofdbrekens. Charlie Becker blijkt over een enorme balcontrôle te beschikken en ontlokt telkens aan het publiek uitroepen van bewondering.

Bij Curaçao is het de nieuwe linksbuiten R. Jansen, die van zich doet spreken. Zie je hem nu langs het lijntje hollen, even later zit hij voor het Aruba-doel. Hij ziet dan ook al gauw kans voor de zijnen het tweede doelpunt te scoren, eveneens door een kopbal. Het Arubaanse heiligdom wordt nu doorlopend bestookt en er ontstaan verscheidene corners, die echter allen op niets uitlopen. Nadat Aruba zich uit deze greep heeft losgewerkt, klinkt het fluitje voor de thee. Jong Holland leidt met 2—1.

Na de rust maakt de kleine Chirino direct een rush op het J.H.-doel en bijna zien we de bal in het Curaçaose doel verdwijnen, maar neen, hij schiet vlak over.

Thans volgt een periode van op- en neergaand spel met afwisselende kansen voor beide partijen. Midvoor Becker van Aruba wordt geblesseerd, doch een Rode Kruis-man zorgt er wel voor, dat hij niet lang hoeft te liggen.

Nu is Jong Holland weer in de aanval met enkele mooie kansen, die echter niet benut worden. En juist, wanneer wij reeds denken, dat het deze keer weer niets wordt, komt opeens onze nieuwe linksbuiten met een vaartje opzetten, pikt de bal voor de voeten van een Arubaan weg, sluipt even snel tussen de verdedigers door en plaatst de bal, alleen voor het doel gekomen, buiten het bereik van den keeper in de rechterhoek. Fijn gedaan vindt eenieder. 3—1 voor Jong Holland.

Een penalty ,die even later vóór het Aruba-doel ontstaat, wordt niet gezien.

Coprá Maduro breekt even los, doch daar blijft het bij, want een ander staat buitenspel.

Aruba valt nu weer aan. Een bal wordt tegen Alex geschoten en kaatst terug. Becker is er als de kippen bij, loopt en schiet hard in, zodat de achterstand wordt verkleind tot 3—2.

De wedstrijd begint nu nog meer te spannen. Zal Aruba gelijk maken? Het lijkt er veel op. Integendeel! Daar gaat Coprá er weer van door, maar dit keer heeft hij meer succes. Hij paseert fijn, zelfs den keeper. Als de bal reeds gepasseerd is, laat deze zich languit vallen en slaat de bal terug. Het is echter tòch te laat, daar Coprá is toegelopen en de bal kalm in het net deponeert: 4—2.

De aanvallen wisselen snel af. Koenen verdedigt zijn doel schitterend. Aan de overkant gaat het minder goed. Een bal, die kalm teruggespeeld wordt, sukkelt zo maar eventjes tussen de benen van den doelman door in het net; 5—2.

Verslagenheid bij de Arubanen. Het is nu haast uitscheiden, doch van beide kanten speelt men nog even fris door als bij het begin. Aruba ziet echter geen kans om op te halen en zo komt het einde met een ietwat geflatteerde overwinning voor Jong Holland.

De uitreiking.

Voorzitter Seppen van de C.V.B., spreekt de spelers toe en noemt de samenwerking, die nu tussen de voetbalbonden der zustereilanden bestaat.

Met Pasen, zegt hij, gaat een Curaçaos elftal naar Aruba.

Daarna spreekt de Heer Bouman van de A.V.B., en betuigt dank aan de C.V.B., die deze wedstrijden heeft mogelijk gemaakt. Met een driewerf hoera op Jong Holland, beëindigt hij en wordt de beker, die door den Heer Ed. H. Raghunath is uitgeloofd, aan aanvoerder Leers van Jong Holland uitgereikt.

Nabetrachting.

Het spelsysteem der Arubanen komt veel overeen met dat van Jong Holland, zij het dan, dat de Arubanen iets sneller zijn. Gezegd mag worden, dat Jong Holland verdiend gewonnen heeft, hoewel de eindstand een weinig geflatteerd genoemd moet worden. Ook bleken de Curaçaoënaars over meer ervaring te beschikken. Het samenspel was van beide kanten puik. Aruba heeft een buitengewoon snel trio. In de achterhoede blonk Quant uit. Ramirez had veel moeite om hem te passeren, hetgeen hem niet altijd gelukte.

De bal zelf scheen niet erg goed te zijn, alhoewel hiermede de hele wedstrijd werd gespeeld, ja, men moest zelfs een hele poos wachten, toen het leer eens over de schutting verdween. Het zou aanbeveling verdienen, als men in het vervolg bij dergelijke wedstrijden enkele goede ballen ter beschikking heeft.

HOLLANDIA — S.U.B.T. 1—2.

S.U.B.T. heeft verdiend gewonnen en gezien de krachtsverhouding op het veld, mogen de Arubaanse gasten wel tevreden zijn. De geel-blauwen hadden best nog een goaltje verdiend.

Alles samen was het anders geen mooie wedstrijd, er zat dikwijls geen vaart in het spel en werd er heel vaak maar slordig geplaatst. Vooral Ruiz, de linkshalf van de ex-kampioenen, was er hopeloos uit. Zijn afnemen was meestal slecht en zijn plaatsen treurig. Zorg dat je het over een paar weken in Costa Rica beter doet, want...... je kan het.

De grote fout bij Hollandia lag in de halflinie. Als hulp aan de verdediging deden deze drie voetballers geen onaardig werk, maar als steun van de aanval faalden ze volkomen. Als de Hollandia voorhoede met de bal er eens vandoor was, bleven de halfspelers voor het doel hangen, inplaats van achter hun aanval mee op te trekken.

Na het bovenstaande kunnen we over de wedstrijd zelf kort zijn.

Gedurende de eerste helft was het S.U.B.T., die het meest in de aanval was. Maar door goed verdedigen van Hollandia, waarbij vooral doelman Klepper niet mag vergeten worden, en niet genoeg schieten van de voorhoede van de geel-blauwen bleven doelpunten uit.

De Arubaanse gasten zitten ook niet stil en blijkt het al gauw, dat van hun rechtervleugel het gevaar komt; maar meestal is toch S.U.B.T. aan bod.

Dan komt, twee minuten voor de rust, hij een snelle uitval van Hollandia het eerste goaltje, als de midvoor van dichtbij inschiet.

Na de thee moeten de gasten alweer flink verdedigen en houden dan ook stand tot acht minuten van de tweede helft voorbij zijn. Dan geeft Ruiz een zuivere pass aan Jansen (Dagadan), Klepper loopt uit zijn doel, heeft de bal niet klemvast en Jansen zorgt voor de rest 1—1.

Twee minuten later is het weer deze speler, die scoort. Hij heeft de bal te pakken en gaat er op zijn eentje vandoor; twee, drie, vier spelers zitten hem op zijn huid; nog twaalf, nog tien meter is hij van het doel, goal! De bal vliegt in de touwen: 2—1.

We noteren nog enkele goede schoten, maar Klepper zorgt voor verder onheil. Zo stopt hij een vliegend, keihard schot van Bosch keurig over de dwarslat.

Dagadan geeft nog een goaltje cadeau en zo komt dan het einde.

De Engelse scheidsrechter — zijn naam is ons helaas onbekend —, was biezonder goed.

EMMASTAD

SOCIETEIT „ASIENTO".

Dagschotels:

Heden: Rosbief, geb. aard. en snijbonen.
Morgen: Geb. lever, purée en sperciebonen.

Agenda:

Maandag 17 Maart 19.30 uur Competitie biljarten „B" klasse.
Maandag 17 Maart 20.30 uur Lezing van den Heer N. Bos voor leden van de „Aeroclub" in het repetitielocaal.
Dinsdag 18 Maart 19.30 uur Competitie biljarten „C" klasse.
Woensdag 19 Maart 19.30 uur Competitie biljarten Hoofdklasse.
Vrijdag 21 Maart 19.30 uur Competitie biljarten „A" klasse.

„Wij bouwen verder".

Heeft u de bekende brochure van Dr. J. Eykman: „Wij bouwen verder" reeds gelezen? Deze is thans in de Club verkrijgbaar @ ƒ 0.25 per exemplaar.

WACHTDIENSTEN.

Maandag, 17 Maart 1941.
Telegram Afdeling: Hr. Pons, tel. 675, Amalia van Solmslaan 13.
Shipping & Supplies: Hr. Voncken, tel. 232, Bernhardlaan 9.
Scheepvaart Afdeling: Hr. Zee, tel. 690, Emmalaan 1.

Nieuw Vrij Nederlands Tijdschrift kwam uit.

De laatste Santa-boot heeft een verrassing gebracht. Het lang verbeide „Knickerbocker Free Netherlands" arriveerde. Het eerste nummer is gedateerd 27 Februari 1941. Als kopstukken staan op de eerste bladzijde vermeld: Bernd Haganus, Albert Balink (deze is katholiek), Jay Bradley, Adriaan van der Veen, Dr. Hendrik Willem van Loon, Professor Adriaan Barnouw, Mr. C. A. Boon, Dr. M. van Blankenstein, Dr. Jan van As, Dr. A. Foyer, Reuben Fine, Dr. Ernst C. Goudsmit.

Het blad telt 32 pagina's en is grotendeels in het Engels geschreven. „Een kind van de oorlog", noemt een inleidend artikel „Knickerbocker/Free Netherlands", en het zal den vrijen volken verhalen van wat Nederland was en zijn zal: centrum van oude cultuur, moderne wetenschap, een schijnend licht van de democratische gedachte, van menselijkheid.

Vooral de Zeelieden herdacht.

Dan wendt het blad zich tot een bepaalde groep van ons volk met de volgende fijne passage over zeelieden:

„Op deze mannen zijn wij trots, en bij het maken van ons blad zullen wij steeds met hun behoeften en wensen rekening houden. In een van onze volgende afleveringen zullen wij een artikel wijden aan hetgeen er in New York City voor onze Nederlandse zeelieden wordt gedaan."

Vele officiële felicaties staan in deze eerste aflevering, o.a. van Prins Bernhard, van min. Gerbrandy, min. van Kleffens, Gouverneur-Generaal van N.O. Indië en van Dr. Loudon.

Ook gouverneur Lehman van de Staat New York en Burgemeester La Guardia van de gelijknamige stad complimenteerden.

Interview met Prinsesjes Beatrix en Irene.

Leuke foto's van Hare Koninklijke Hoogheden de Prinsesjes Beatrix en Irene staan er in dit blad en wie zich abonneert, krijgt een originele fotoafdruk bovendien cadeau. Als kabouterstjes spelen de Prinsesjes in de Canadese sneeuw, zit Irene met een Teddy beer in de kinderkamer. De schrijver of -ster van het interview met de Prinsesjes verhaalt:

„Een schattig donzig blauw kaboutertje steekt mij haar handje toe...... „Lief prinsesje, waar is je wantje? in je wantje?"

„Weg, helemaal weg heeft zich verstopt."

„Dan moeten we het zoeken......" en als ik grijp naar het lege duimpje, komen er diepe kuilen in de blozende wangetjes en ze schatert het uit.

Het spelletje moet, zoals al dergelijke spelletjes, eindeloos herhaald worden: aldoor is het duimpje zoek, is het achter een boom weggekropen, of aan het wandelen gegaan — helemaal alleen — hoe durft het! Met kinderfantasie bedruft ze voort op het avontuur van haar duimpje en telkens weer dat stralende lachen — alsof de zon doorbreekt.

We gaan naar buiten, naar de grot van sneeuw, waar het sneeuwprinsesje met haar schattige zusje en haar vriendinnetje in kruipt en weer uitkomt, een sprookje voorstelt, en zelf een sprookje is van lieftalligheid. „Kijk, dat is ons huisje van sneeuw", zegt Beatrix. „Ja", beaamt Ireentje en loopt in en uit, en glijdt over het ijs met een grappige kordaatheid, die heel merkwaardig is voor zulk een kleintje."

Het liefste tafereeltje speelt zich af in de kinderkamer — aan het gezellige tafeltje met de vaas met narcissen er op en de kleine stoeltjes er omheen.

Ons prinsesje heeft „jour" en zit er met haar zusje en haar vriendinnetje — met Marijntje, de lievelingspop, met Baba den muziekmakenden olifant, met de andere poppen en vooral Piet Hein (een geschenk van een aantal landgenoten in Nederlands-Indië) niet te vergeten, die, zoals het kiekje laat zien, biezonder „photogeniek" is en na Marijntje de meest geliefde.

Als er een pakje binnenkomt met een speelgoedtelefoontje er in, gaan de prinsesjes dadelijk telefoneren met grootmoeder en vader, en zij luisteren met ernstige aandacht naar het antwoord...... dat niet komt. Maar telkens schatert het lachje weer op.

Ik besef, dat ik eigenlijk had moeten vragen: „Koninklijke Hoogheid, prinses Beatrix — voelt u zich gelukkig in Canada?"

Maar op zo'n vraag zou het zonnekindje maar één antwoord hebben: de diepe kuilen en de rose wangetjes en het liefste, meest zorgeloze lachje ter wereld.

Want bij Moeder zijn, omringd door zoveel liefde en tederheid is: op het beste plekje van de hele wereld toeven.

En telkens moet ik denken aan de eerste radiorede van Prinses Juliana na haar aankomst in Canada — waarin zij voor haar kinderen niets anders vroeg dan een glimlach......

Daarop kwam de fotograaf te voorschijn, ook al een Nederlander, de heer Harry van Eeden uit Toronto, een neef van wijlen Dr. Frederik van Eeden, die al 30 jaar in Canada woont en die zo blij was iets voor Nederland te kunnen doen.

Het interview had meer dan twee uur geduurd en toch werd ons geen ogenblik het gevoel gegeven, dat wij eigelijk onbescheiden veel tijd in beslag hadden genomen."

Een lang en goed artikel behandelt het obstakel voor de Nieuwe Orde, dat Nederlands Oost Indië altijd zal blijven. Een mooie foto van de luchten zeevloot van ons Aziatische Gebiedsdeel is erbij afgedrukt.

De Nederlandse Pers.

Rake opmerkingen staan er voorts in een korte „Kanttekening", waarin o.a. het volgende staat, dat vele journalisten zo schrijven, dat men tussen de regels door kan lezen over wat in het moederland leeft, daartoe „behoren de redacties van „De Nederlander", De „Standaard, „Het Liberale Weekblad" en het „Algemeen Handelsblad". De „Telegraaf" is vrij volledig omgezwaaid. De „Haagsche Post" ook. „De Nieuwe Rotterdamsche Courant" (valt ons bitter tegen, wanneer wij haar met het „Handelsblad" vergelijken. Wij ontvingen de „Nieuwe Rotterdamsche Courant" van midden December, waar de naam van den hoofdredacteur, mr. P. C. Swart, niet meer boven staat. Hij is op 6 Januari te Wassenaar overleden. Velen van zijn jongere redacteuren hebben het niet langer kunnen uithouden en hebben ontslag genomen. Grote lof komt toe aan het duo Von Balluseck-Planten, dat het „Algemeen Handelsblad" zulk een leiding weet te geven, dat het zelfs nu nog een eigen mening verkondigt. Wie tussen de regels door kan lezen, kan uit het grote Amsterdamse blad zelfs veel hartverheffends putten. Het merkwaardigste is, dat eigenlijk de advertenties — hoezeer in aantal ook verminderd — ons het meeste en beste nieuws uit Nederland verschaffen". (Onder „Nederland" schreef de Gouvernementspersdienst jl. Zaterdag, blz. 3, over deze soort advertenties).

Tenslotte heeft Luitenant Kolonel G. J. Sas, die in Canada de Nederlandse troepen traint, een interview toegestaan, waar enkele pagina's mee worden gevuld. Leuke foto's staan er trouwens ook bij.

Wij menen, dat het goed is dit blad wat uitvoeriger aan te kondigen dan men gewoonlijk met nieuwe tijdschriften doet. Immers, door „Knickerbocker/Free Netherlands" zal veel propaganda moeten worden gemaakt, daar juist na de ondertekening van de Steunverleningswet in de Verenigde Staten dit blad als taak zal hebben, denkbeelden te vormen omtrent ons land en volk temidden van het bolwerk der democratie, hetwelk de Verenigde Staten momenteel vormen.

Wij willen besluiten met nog een korte opmerking, die zeker op haar plaats is en haar nut heeft voor de eenheidsgedachte van het over aardoppervlak verspreide Rijk der Nederlanden. Dit Rijk bestaat uit mensen van alle kleur en godsdienst, zodat verschil van mentaliteit en opvatting onvermijdelijk is. Wel verre van deze verschillen weg te willen redeneren (een hopeloze taak), is het vooral nodig in het huidig tijdsgewricht zaak wegen te vinden, waarlangs zulke verschillende groepen elkander kunnen benaderen. Hier volgt het:

„Het is van belang ons af te vragen met welke problemen ons volk thans te maken heeft. Men moet er rekening mede houden, dat er tussen het gedeelte van ons volk, dat thuis strijdt en de delen van ons volk elders een kloof van onbegrip of onjuiste waardering bestaat. Deze kloof zal alleen door goed leiderschap en door wijsheid, tact en geduld van elk individu zijn te overbruggen. Een soortgelijke kloof van niet-begrijpen kan wellicht bestaan tussen de Nederlanders in Londen, respectievelijk die in Oost- en West-Indië en die in Amerika, omdat de omstandigheden voor hen zo verschillend zijn. Het is daarom nodig, vooral niet te snel te oordelen. Het is beter tien landgenoten te goed te beoordelen dan één te slecht. Dat geldt voor alle tijden, maar indien ooit, dan zeker nu. Het is gemakkelijk critiek uit te oefenen. De nuchtere reden en de objectieve waarheid moeten het echter van de hartstocht winnen."

INGEZONDEN

MENSEN IN NOOD.

Tot tweemaal toe in een week is in de plaatselijke pers de aandacht van Curaçao's publiek gevraagd voor den zeeman op Curaçao. Twee publicaties nl.: „Cultuur en Koopvaart" in de „Beurs- & Nieuwsberichten" en als reactie daarop: „Een zeeman tot de Burgerij van Curaçao" in het „Dagblad Amigoe di Curaçao", hebben inderdaad meegeholpen de zo noodzakelijke belangstelling op te wekken van een groot gedeelte onzer burgerij ,voor een maar al te zeer vergeten, nooit genoeg gewaardeerd volk. Kort samengevat, kwam de inhoud van beide artikel hier op neer:

Burgerij van Curaçao, toont toch eindelijk eens sympathie voor den zeeman!

Vreemd, dit nu te moeten horen van een zeeman en een gewezen zeeman, waar Curaçao toch sinds jaren reeds is een van de belangrijkste havenplaatsen ter wereld. Vreemd, daar wij walbewoners, wat voedsel en industrie betreft, van de scheepvaart, en dus van zeelieden, afhankelijk zijn. Vreemd, als wij weten, dat hier practisch dagelijks schepen uit de gevaarlijkste zônes arriveren, schepen met mannen, die maandenlang ieder moment door de dood beloerd zijn. Vreemd, ofschoon Churchill hen heeft genoemd de strijders in de eerste linie. Vreemd, nu de bodem der zee bezaaid ligt met lijken van duizenden dappere mannen. Vreemd, als we weten, dat wanneer de Koopvaardij niet varen wil, het uit is met de goede kansen van een rechtvaardige oorlog, uit met de overwinning.

Als niemand varen wil, geen brood, geen wapens, geen overwinning! Dit woord moest als een slagzin op al onze havens, straten en pleinen worden opgehangen, om de mensen, die rustig hun werk doen, te herinneren aan de tallozen, waarvan hun bestaan en het welzijn der hele wereld afhangt. Zij varen uit op hoop van zegen. Niemand kan die zegen voorspellen en wekelijks liggen er honderden te worstelen in de golven met de dood. Koopvaardij uitvaart en binnenkomt, opgezien naar de mannen van de vloot, matrozen, koopvaardijers, omdat ze zoveel meer moed aan de dag leggen dan wij. Zij weten, dat ze voortdurend in levensgevaar zijn. Als de Koopvaardij uitvaart en binnenkomt, moeten wij hen op zijn minst sympathie betuigen.

Sympathie, omdat een zeeman in zeer a-sociale levensverhouding leeft — en toch is hij man en vader als ieder der onzen; omdat hij weinig of geen comfort vindt op zijn drijvende fabriek; om de dikwijls schrijnende levensverhoudingen aan boord en aan wal: geen gezin, geen tehuis, geen Zondagsrust enz., enz.

Sympathie: want „schepen in nood" betekent: mensen in nood; dat betekent, dat ook hier mensen vertoeven, die tot viermaal toe hun schip, hun kameraden verloren hebben; dat hier momenteel mensen vertoeven, die maandenlang in een **hel** hebben geleefd. Dan is het hard voor iemand, die dag in dag uit met zeelieden in aanraking komt, te moeten ondervinden, dat een zeeman hier dikwijls niet alleen geen sympathie, maar ook zijn gewoon menselijk recht niet kan vinden; en dat, terwijl elders koningen, staatslieden, ministers, gezanten, zeemanshuizen bezoeken, schepen beklimmen en met een enthousiaste bemanning meeleven. Terwijl elders de bevolking een Sinterklaas-, een Kerstfeest enz., organiseert, was het hier moeilijk om enkele honderden guldens bij elkaar te krijgen voor een: „Kerstmis 1940 voor de Zeelieden", blijven hier personen, die uiteraard het welzijn der Koopvaardij ten zeerste moest aangaan, voor hun ontspanning totaal onverschillig.

Er is hier een stichting, die dag en nacht werkt voor het morele en sociale welzijn der zeelieden. Zij tracht den zeeman uit zijn vereenzaming op te beuren, om in hem niet de hogere levensvoorwaarden te doen verloren gaan. Zij tracht hem iets van de charme en gezelligheid van zijn familiekring terug te geven. In het R.K. Zeemanshuis is hij, van welke nationaliteit of godsdienst, ook als een graag geziene gast welkom en wordt hij met respect en hartelijkheid ontvangen.

Maar ook in die Stichting, in dat Tehuis (Klipstraat 49-51), maandelijks door bijna tweeduizend zeelieden bezocht, kan men geen ijzer met handen breken, kan men den zeeman niet alles geven, wat hem toekomt, omdat ook hiervoor nog zoveel sympathie en de zonodige financiële steun van onze Burgerij ontbreekt.

Moge beide artikelen hun gunstige invloed op onze bevolking niet missen, moge sympathie, steun en recht voor den zeeman en voor het werk der zeelieden er mee groeien.

Pater Augustinus van der Meer O.P.

FEUILLETON

DE MOORDENAAR VERMOORD.

3)

De kolonel, merkte Poirot op, bracht haar terug naar haar coupé.

Later kwamen ze door het schitterende landschap van den Taurus. Toen ze keken naar de Cilicische Poort, naast elkaar staand in de corridor, zuchtte het meisje plotseling:

— Het is mooi! Ik wou — ik wou...

— Ja?

— Ik wou, dat ik er van kon genieten!

Arbuthnot antwoordde niet. De vierkante lijn van zijn kaak scheen een beetje strenger en grimmiger.

— Ik wou in 's hemelsnaam, dat u hier niets mee te maken had, zei hij.

— Ssst, alsublieft. Ssst.

— O, dat is niets. Hij wierp een geïrriteerde blik in Poirots richting. Toen ging hij door: — Maar ik vind het niet prettig, dat u gouvernante is — de slavin van tyrannieke moeders en haar lastige wurmen.

— O, dat moet u niet denken. De vertrapte gouvernante is een afgedane mythe. Ik kan u verzekeren dat de ouders bang zijn, door mij getyranniseerd te worden.

Ze zeiden niets meer. Arbuthnot schaamde zich misschien over zijn uitbarsting.

— Een grappig comedietje, dat ik bijwoon, dacht Poirot. Hij zou zich die gedachte later herinneren.

Het was zowat drie uur 's middags, toen de trein stilhield. Hoofden werden uit de ramen gestoken. Een groepje mannen, dromde samen opzij van de lijn, kijkend en wijzend naar iets onder de restauratiewagen.

Poirot boog zich naar buiten en riep den conducteur aan, die voorbijholde. De man antwoordde en Poirot trok zijn hoofd terug en botste daarbij bijna tegen Mary Debenham, die achter hem stond.

— Wat is er? vroeg ze ademloos in het Frans.

Waarom houden we stil?

— Het is niets, mademoiselle. Er is iets in brand geraakt onder de restauratie-wagen. Niets ernstig. Het is geblust. Ze herstellen nu de schade. Er is geen gevaar, werkelijk niet.

Ze maakte een nonchalant gebaartje alsof ze het idee van gevaar afwees als iets volkomen onbelangrijks.

— Ja, ja, begrijp ik. Maar de tijd!

— De tijd?

— Ja, dit zal ons ophouden.

— Het is mogelijk, ja, stemde Poirot toe.

— Maar dat kunnen we niet hebben! Deze trein moet 6.55 aankomen en je moet de Bosporus oversteken en aan de andere kant de Simplon-Oriënt-Express halen om negen uur. Als er een paar uur vertraging is, missen we de aansluiting.

— Het is mogelijk, ja, gaf hij toe.

Hij keek haar nieuwsgierig aan. De hand, die op het raampje lag, was niet geheel vast; haar lippen beefden.

— Komt het er erg voor u op aan, mademoiselle? vroeg hij.

— Ja, o ja, ik moet die trein halen.

Ze lachte met een tikje onbeheerstheid in de klank.

Ze keerde zich van hem af en ging de gang door naar kolonel Arbuthnot.

Haar ongerustheid was echter nodeloos. Tien minuten later ging de trein weer op weg. Hij kwam maar vijf minuten te laat in Haydapassar, daar hij onderweg had ingehaald.

Ze kwamen die avond om zowat half twaalf in Konia. De twee Engelse reizigers stapten uit om hun benen te strekken en liepen het besneeuwde perron op en neer.

Monsieur Poirot stelde er zich mee tevreden, de activiteit van het station door het raam aan te zien. Na een minuut of tien besloot hij echter, dat een beetje frisse lucht misschien toch niet kwaad zou zijn. Hij maakte zorgvuldig toebereidselen, wikkelde zich in verscheidene jassen en bouffantes en hulde zijn nette laarzen in overschoenen. Zo uitgedost stapte hij omzichtig op het perron en begon op en neer te lopen.

Hij liep voorbij de locomotief. De stemmen deden hem de twee vage gestalten, staande in de schaduw van een goederenwagen, opmerken. Arbuthnot sprak:

— Mary.

Het meisje viel hem in de rede.

— Nu niet. Nu niet. Als alles voorbij is. Als het achter ons ligt — dan...

Discreet wendde monsieur Poirot zich af. Hij zou nauwelijks de koele zelfverzekerde stem van miss Debenham herkend hebben.

— Eigenaardig dacht hij.

De volgende dag, vroeg hij zich af, of ze misschien getwist hadden. Ze spraken weinig met elkaar. Het meisje, vond hij, zag er zorgelijk uit. Ze had donkere kringen om haar ogen.

De Bosporus was ruw en monsieur Poirot genoot van de overtocht.

Hij werd van zijn reisgenoot gescheiden op de boot en zag hen niet weer. Bij hun aankomst aan de Galata-Brug reed hij direct naar Tokatlian-Hotel.

HOOFDSTUK II.

In het Tokatlian vroeg Poirot om een bad. Toen ging hij naar het bureau van de concierge en vroeg naar brieven.

Er lagen er drie voor hem en een telegram. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog bij het gezicht van het telegram. Het kwam onverwacht.

Hij opende het op zijn gewone, nietgehaaste manier. De gedrukte woorden stonden er duidelijk.

Voorspelde ontwikkeling Kassnerzaak onverwachts gekomen. Kom onmiddellijk terug.

— Dat is beroerd, mompelde Poirot geërgerd. Hij keek op de klok.

— Ik moet vanavond doorgaan, zei hij tegen den concierge. — Hoe laat gaat de Simplon-Oriënt?

— Om negen uur, mijnheer.

Wordt vervolgd.

BUITENLAND.

ITALIAANS COMMENTAAR OP ROOSEVELTS REDE.

Het nieuwsagentschap Stefani stelde in bittere bewoordingen de redevoering van Roosevelt, gehouden voor de correspondenten van het Witte Huis, in een bericht ten zeerste aan de kaak. Men beschreef het van Italiaanse zijde als „de grootste afwijking in de buitengewone wijze, waarop de 120.000.000 inwoners van de Verenigde Staten bedrogen worden."

Het commentaar, dat te Washington werd ontvangen, bedroeg over de 1000 woorden, hetgeen het bestempelde als een der langste berichten, welke door een officiëel agentschap van een correspondent werd ontvangen.

Tevens was het een van de in de krachtigste bewoordingen gestelde aanvallen op den President der Verenigde Staten, die ooit door een gezaghebbende Italiaanse bron werd gedaan. Het bericht kwam ten zeerste op tegen de rechten van den President om de totalitaire regimes te becritiseren, voor het schenden van de wil van het volk, waarbij verklaard werd, dat hij de Verenigde Staten op materiële en technische wijze aan de oorlog liet deelnemen door de steunverleningswet, welke al de beloften, gedurende de verkiezingscampagne gedaan, met voeten trad met een fantastische onbeschaamdheid.

Het bericht van Stefani behandelde punt voor punt de toespraak van den President, waarvan als volgt een overzicht werd gegeven:

1. De nadruk op het noodzakelijke van de hulp aan Engeland bevestigt de buitengewoon ernstige toestand, waarin het Britse Imperium zich bevindt;

2) de vurige oproep van den President voor nationale solidariteit tegen de totalitaire regimes bewijst het gebrek aan geestelijke eenheid;

3) de vreselijke inspanning van Roosevelt, teneinde de Amerikanen te overtuigen van de bedreiging door de As-genoten, bewijst hoe langzaam dit idee, zoals alle valse ideeën, doordringt in het gemoed van het Amerikaanse volk;

4) de President zeide, dat Noord Amerika de bijdrage in de Britse weerstand slechts beperkt tot materiële hulp. Dit is slechts een industriëel zakelijk voorstel, waarvan de internationale plutocratie de vruchten zal plukken, die even verachtelijk zullen zijn als hun omvang;

5) de verzekering van den President, dat China ook geholpen zal worden, is een openlijke uitdaging aan Japan, hetgeen slechts bijdraagt in zijn verlangen om de anti-Japanse elementen in sommige aan de Stille Oceaan grenzende landen te exploiteren;

6) het verlangen van den President voor zeggenschap bij toekomstige vredesovereenkomsten getuigt van zijn ongelimiteerde persoonlijke interesse en begraaft zowel de Monroe- als zijn eigen theorie;

7) de speech van Roosevelt, evenals de voorgenomen redevoeringen van Generaal Smuts en den Premier van Canada getuigen van een wanhopige poging om zich te verzetten tegen het buitengewoon historisch verschijnsel van samenwerking der gehele beschaafde wereld tegen de dubbele onderdrukking der internationale plutocratie en der Engels-sprekende volkeren;

8) Roosevelt vervalst de feiten volledig door te verklaren, dat het hoofdzakelijke totalitaire oorlogsdoel is het vernietigen der afzonderlijke regeringen van elk continent. Integendeel, zo beweert Stefani, is het doel der As-genoten een nieuw internationaal systeem te vormen, waarin een ieder vrij is de Regering te kiezen, welke hij verlangt, terwijl een ieder het recht heeft te delen in 's werelds rijkste ruwe materialen. Bij het ontkennen daarvan, wordt de President ervan beschuldigd te liegen, terwijl hij er volkomen van bewust is;

9) De verklaring van den President, waarbij hij beweert, het Amerikaanse volk overeenkomstie de volle waarheid in te lichten, noemt men van Italiaanse zijde voor honderd percent verdcofd, bedwelmd, verkracht en vervalst door fantastische propaganda. Deze tartingen en lasteringen, zegt Stefani, zullen te allen tijde voortduren als een groot monument der leugen van dit tijdperk en van het politiek-sociale regiem (Rome. A.P. 16.3).

DE ENGELSEN DEDEN GEEN AANVALLEN.

In verband met het zeer slechte weer boven het vasteland van Europa deden de Engelsen geen luchtaanvallen boven Duitsland (Londen. A.P. 17.3).

DE VERDEDIGING DER VERENIGDE STATEN.

In congreskringen hebben de besprekingen over de 7 milliard, die door den President zijn aangevraagd voor de verdediging der Verenigde Staten en de steun aan Engeland, steeds voortgang. Men gelooft dat de president van plan is de wet voor de 40-uren week voorlopig op te heffen. Eveneens werden de mogelijke belastingverhogingen besproken.

Wendell Willkie stelde voor om door het land grote meetings te organiseren om de steunverlening steeds meer populair en effectiever te maken. De tegenstander van de steunverleningswet senator Wheeler zeide, dat hij die doen zou om tegen de wet te spreken. Hierop reageerde Willkie door te zeggen, dat dat niet hinderde, want dan zou hij hem achterop gaan om vóór de wet te spreken (Washington. A.P. 17.3).

BRITSE SCHEEPSVERLIEZEN.

Lloyds maakte bekend, dat de scheepsverliezen der Britten en hun bondgenoten gedurende de eerste 18 maanden van deze oorlog 700.000 ton meer bedragen dan de verliezen in de eerste 2½ jaar van Wereldoorlog I.

De Britse verliezen en van hun bondgenoten bedroegen 1245 schepen met een tonnage van 4.962.257. De scheepsverliezen der Duitsers, Italianen en met hen samenwerkende landen bedroeg 422 schepen met een tonnage van 2.028.140 (Londen. A.P. 17.3).

VERSLECHTERING VAN DUITS-GRIEKSE VERHOUDINGEN.

Een autoriteit der Wilhelmstrasse, die antwoord gaf op een hem gestelde vraag, betreffende enige verandering in de Duits-Griekse verhoudingen, zeide: „Wij kunnen deze vraag niet verder bespreken." De correspondenten, die geoefend zijn door het bijwonen van Duitse pers-conferentie vatten hieruit op, dat dit betekenen moet, dat de relaties tussen Hellas en Duitsland verslechterd zijn (Berlijn, A.P. 17.3).

TITULESCU ZWAAR ZIEK.

De vroegere minister van Buitenlandse Zaken van Roemenië, Titulescu, ligt zwaar ziek in een hotel te Cannes. (Vichy, A.P. 17.3).

AMERIKAANS VLOOTBEZOEK AAN NIEUW-ZEELAND.

Twee lichte kruisers en vier torpedojagers brachten een informeel bezoek aan Auckland in Nieuw Zeeland op een oefeningstocht in de wateren van de Grote Oceaan. Het doel was slechts een beleefdheidsvisite en ontspanning voor de bemanning (Washington. A.P. 16.3).

GEVECHTEN IN ERITREA.

Uit Rome wordt gemeldt, dat bij Keren in Eritrea hevige gevechten aan de gang zijn. In Albanië zijn er wederzijdse bomaanvallen op de vijandelijke stellingen.

Op 14 Maart werd door de Engelsen een hospitaalschip getorpedeerd in de buurt van Valona. De verliezen waren zeer gering. De dochter van Mussolini, Edda Ciano, was aan boord. Over haar werdt verder niets medegedeeld (Rome).

NIEUWE GEZANT VAN URUGUAY IN VENEZUELA.

De nieuwe Gezant van Uruguay, Ramon Pirizcoelho, werd door den Venezolaansen President en den Minister van Buitenlandse Zaken in audiëntie ontvangen, bij welke gelegenheid de geloofsbrieven werden overhandigd (Caracas, A.P. 17.3).

JAMES STEWART MET VLIEGTUIG NEERGESTORT.

De filmacteur James Stewart werd naar het hospitaal gebracht, nadat zijn privé-vliegtuig tot dalen werd gedwongen door onbekende oorzaak.

De doktoren weigerden biezonderheden te verstrekken omtrent zijn verwondingen, doch zeiden, dat zijn toestand goed is. (Hollywood. A.P. 17.3).

WERKLOOSHEID IN IERLAND.

President De Valera waarschuwde voor de komende grote werkloosheid tengevolge van de oorlog. Hij deelde tevens mede, dat de regering verplicht zal zijn contrôle uit te oefenen op alle private eigendommen, als de situatie der bevoorrading nog slechter zou worden.

Hoe de Raf boven Hamburg huis hield.

In de telegrammen werd reeds medegedeeld, dat op Vrijdagnacht de Duitse steden Hamburg, Berlijn en Bremen zwaar gebombardeerd werden. Wij willen hier nog enkele gegevens verstrekken, verteld door de Rafpiloten over het verschrikkelijk bombardement van Hamburg.

De piloten zeiden, dat langs de beide oevers van de Elbe de dokken en opslagplaatsen aan de kaden evenals de fabrieken in lichte laaie stonden.

De piloten, die rapport kwamen uitbrengen over de schade, welke zij hadden gezien of veroorzaakt, beschreven allen de grote branden in een district en de reusachtige vlammen in een ander deel en felle branden van een gedeelte der dokken Een ander vuur, nam een kannonier in de staart van een vliegtuig waar tot op een afstand van honderd mijl, en hij verloor dit niet uit het oog dan tot hij boven de Friese eilanden kwam. De piloten vertelden tevens hoe de vlammen in het water weerspiegeld werden en grote kolommen rook tot een hoogte van 500 voet opstegen. Er werden zeer explosieve bommen op de brandende gebouwen geworpen, zodat door de geweldige ontploffingen de vlammen over een grote omtrek werden verspreid.

Opgemerkt werd, dat Hamburg het met branden wel zeer ongelukkig getroffen heeft. De grote brand in Hamburg in het jaar 1842 heeft men in Duitsland nog niet vergeten en de geweldige branden door deze luchtaanval veroorzaakt, zullen zeker evenzeer waard zijn genoemd te worden in de reis gidsen der toekomst. Tevens verklaarde men, dat de aanvallen werden uitgevoerd door een machtig luchteskader van het bommenwerpers commando. Als resultaat van deze geconcentreerde pogingen hadden de dokken en scheepswerven, waar onderzeeërs en allerlei andere schepen gebouwd worden, te lijden onder de hevigste aanval sedert de oorlog aan de gang is.

De piloten meldden, dat de aanval tevens op het juiste tijdstip werd uitgevoerd. Een groot aantal bommen werden tussen 22.30 uur en 1.30 uur geworpen, alhoewel nog een laatste golf van bommenwerpers kort na vieren in de morgen arriveerde om nieuwe branden te verwekken.

Gedurende de eerste drie uren was er echter reeds zo een schade aangericht, dat tegen het einde het moeilijk was om biezonderheden op de grond waar te kunnen nemen, vooral door de gloed van de branden en de rookwolken, die boven de stad hingen.

Bij het beschrijven van het schouwspel zeiden de piloten: „Tot het ogenblik, dat onze bommenwerpers de lucht vulden, werden wij niet gehinderd door de mist, die van tijd tot tijd van de rivier kwam." Het spervuur was haast even geconcentreerd als de aanval en verschillende van onze vliegtuigen werden door de granaten getroffen, zodat er gaten werd gesneden in de fuselage of de geschutstoren werd geraakt. Men ging echter op succesvolle wijze door met het bombardement, dat accuraat werd uitgevoerd. Bij het terugkeren werd de landing veilig volbracht.

Een van de vliegtuigen, dat gevangen werd in een lichtstraal, gelukte het slechts eraan te onkomen door te duiken van een hoogte van 8000 voet tot op 2000 voet boven de grond. (Lon-

CURAÇAO.

VAN HORLOGES, BRANDJES EN STENEN.

Bij de recherche werd aangifte gedaan van vermissing van een gouden herenhorloge, dat voor den eigenaar speciale waarde heeft. Men zij voorzichtig met het kopen van voorwerpen waarvan men de herkomst niet kan vaststellen. Een uitgebreid onderzoek zal worden ingesteld.

Vrijdagmiddag raakte een personenauto in brand, die toch al niet meer tot het nieuwste type behoorde en waarbij bleek „dat de oorzaak in een technische storing gelegen was. Een en ander veroorzaakte op de altijd drukke Handelskade een oploopje.

Een uur later vertoonde een motorboot van de Havendienst kuren en ontstond een hernieuwde opschudding. Een cilinderkap raakte defect en toen er rook te voorschijn kwam, sprong de motorist te water.

Hij werd nabij de brug door personeel van de Havendienst opgepikt.

Een dertien-jarige scholier gooide nabij het Roxy-theater met stenen naar andere knapen en trof daarbij een passerende auto, die hierdoor licht werd beschadigd. Na een krachtige vermaning werd het jongmens door de recherche aan zijn ouders overgegeven.

De medewerking van ouders en opvoeders wordt verzocht, opdat het spelen op straat, dat op zich zelve al niet juist is, geen gevaarlijke vormen gaat aannemen voor het rijverkeer.

ERRATUM.

In ons nummer van Vrijdag 14 Maart stond er in een advertentie van „De Hollandsche Winkel": „Roggebrood met kranten". U gelieve te lezen „Roggebrood met **krenten**."

PRACHT JACHT IN DE HAVEN.

Het jacht „Stranger" verbleef hier enige dagen in de haven tijdens een vacantietrip in de Caraïbische wateren. De eigenaar en kapitein van het schip is de heer Lewis en het schip hoort thuis te Honolulu.

Deze ochtend vertrok het naar Pampatar.

S.V. „RACING CLUB CURAÇAO"

Het ligt in de bedoeling om wederom ladderwedstrijden te organiseren. Te dien einde heeft de Tennis Commissie de verschillende spelers als hieronder vermeld gerangschikt; als leidraad werd de uitslag van de laatste Tennisdag (12 Januari 1941) genomen, terwijl de spelers die „by default" hebben verloren naar gelang van hun capaciteiten zijn genummerd en op de lijst geplaatst na de spelers, die wel aan de Tennisdag hebben deelgenomen.

Verder verzoeken wij de spelers zich aan het volgende te houden:

Men kan een andere speler alleen door tussenkomst van de Tennis Commissie uitdagen.

Men mag geen speler die meer dan 2 nummers hoger op de ladder staat uitdagen.

Ieder lid kan hoogstens 1 x per maand een ander uitdagen.

Indien de uitgedaagde de door de Tenniscommissie gearrangeerde wedstrijd zonder reden niet speelt zal zijn plaats op de ranglijst automatisch worden ingenomen door den uitdager.

De Tennis Commissie benoemt de umpire en zorgt voor de ballen.

V. Naar, O. Marugg Ch. de Jongh, J. Hollander, I. Vos, G. de Rooy, C. Laurens, M. Brakke, G. v. Hinsbergen, Ph. de Jongh C.C. Da Costa Gomez, R. Kimatrai, E. Martijn, O. Profeet, G. Rosario, W.v. Rosberg, E. Salas, R. Prince, H. de Jongh, J. Da Costa Th. Arvelo, E. Raghunath, T. Cuales, O. Rigaud, H. Prince, N. Arvelo, E. van Eps, A. Goilo, H. Gartner, Tauber.

ARUBA

TENTOONSTELLING LUCHTBESCHERMING ORANJESTAD OVERWELDIGEND SUCCES.

J.l. Vrijdag gaven wij een uitvoerig verslag van de tentoonstelling van luchtbescherming. Het blijkt, dat deze tentoonstelling een enorm succes geworden. In totaal 2574 bezoekers nu gesloten en wordt 25 Maart as. in San Nicolas weer geopend. Alsdan zal het platenmateriaal nog worden uitgebreid. Tevens zal de Lago elke avond een demonstratie geven.

FRÈRE EUGÈNE VERTREKT NAAR DE LIMA.

Wegens het verstrijken van de driejaarlijkse termijn is Frère Eugène, de overste van de Frères des Ecoles Chrétiennes op Aruba, thans afgetreden. Frère Alfonse is hem als overste opgevolgd.

Morgen, Dinsdag, vertrekt de oud-overste naar De Lima, o.a. om zich nog meer te gaan perfectionneren in het Spaans.